

GRØNLANDS LANDSRET DOM

afsagt den 9. september 2025

Sag BS-44119/2024-GLR
(Retssekretariatet)

Appellant
(advokat Julian Rosencrone von Benzon)

mod

Naalakkersuisut
(advokat Sune Riisgaard)

Landsdommerne Kirsten Thomassen, Gitte Rubæk Pedersen og Peter Buhl har deltaget i sagens afgørelse.

Sagen er anlagt den 11. april 2023 ved Retten i Grønland, der ved beslutning af 6. september 2024 har henvist sagen til behandling ved Grønlands Landsret.

Påstande

Appellant, har principalt og sideordnet nedlagt to påstande, hvor den første er en påstand om, at Skatterådets afgørelse af 12. oktober 2022 er ugyldig, og den anden er en påstand om, at Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 om skattemæssige afskrivninger med videre (afskrivningsbekendtgørelsen) er ugyldig i forhold til Appellant.

Appellant har subsidiært nedlagt påstand om, at hans skattepligtige indkomst for indkomståret 2020 nedsættes med 1.217.410 kr.

Indstævnte, Naalakkersuisut, har over for Appellants første principale påstand og den subsidiære påstand nedlagt påstand om frifindelse. Over for den anden principale påstand har Naalakkersuisut nedlagt påstand om afvisning.

Sagen vedrører en forhøjelse af Appellants skattepligtige indkomst for indkomståret 2020 som følge af genvundne afskrivninger og salgsfortjeneste i forbindelse med afståelse af en ejendom. Skatterådet meddelte den 12. oktober 2022, at Skatterådet havde truffet afgørelse om at fastholde Skattestyrelsens ansættelse af Appellants skattepligtige indkomst ved afståelse af ejendommen. Sagen angår berettigelsen heraf, og herunder navnlig om skatteansættelsen har været uhjemlet som følge af, at de til brug for skatteansættelsen anvendte regler er i strid med delegationsforbuddet i grundlovens § 43.

Sagsfremstilling

Af Skatterådets brev af 12. oktober 2022 til Appellant fremgår bl.a. følgende:

” Afgørelse

Skattestyrelsens ansættelse af skattepligtig indkomst ved afståelse af ejendommen Hus nr. i indkomståret 2020 **fastholdes**. De gives således ikke medhold i Deres klage til Skatterådet.

Lovgrundlag: §§13, 24 og 34 i Landstingslov nr. 12 af 2. november 2006 om indkomstskat med senere ændringer Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 om skattemæssige afskrivninger med videre.

Begrundelse:

Skattemæssig fortjeneste – eller tab – er forskellen mellem den skattemæssige værdi af det afstående aktiv og afståelsessummen (reguleret med tilhørende udgifter). Hvis der ikke har været foretaget skattemæssige afskrivninger på aktivet, består fortjenesten alene af den værdistigning, der har været på aktivet. Hvis der har været foretaget skattemæssige afskrivninger på aktivet, kan fortjenesten også bestå af ”genvundne afskrivninger” .

I den grønlandske skattelovgivning sondres der ikke mellem fortjeneste i form af genvundne afskrivninger og fortjeneste i form af værdistigning på aktivet, idet beskatningen er ens.

Skattestyrelsen har foretaget opgørelsen af skattepligtig fortjeneste ved ejendomsafståelsen på grundlag af Deres egne selvangivne oplysninger og indhentede tinglyste oplysninger.

Det er sekretariatets opfattelse, at der er foretaget en korrekt opgørelse af skattepligtig avance ved afståelse af ejendommen på grundlag af de foreliggende oplysninger, som der ikke ses at være grund til at drage i tvivl.

Retten til at fradrage afskrivninger og pligten til at beskatte fortjeneste ved salg af fast ejendom følger umiddelbart af indkomstskattelovens §§ 13 og 24. Reglerne i afskrivningsbekendtgørelsen har til formål at regulere fremgangsmåde ved opgørelse af fradrag og fortjenester i forbindelse med afskrivninger. Sekretariatet finder ikke, at bekendtgørelsen strider mod grundlovens § 43.

Sagens faktiske forhold, lovregler og praksis samt sekretariatets og Skatterådets vurderinger og nærmere begrundelser fremgår af vedlagte sagsfremstilling, hvortil henvises.”

...”

Af sagsfremstillingen, som der er henvist til, fremgår bl.a.:

” Indledning

Der klages over, at Skattestyrelsen har beskattet genvundne afskrivninger ved afståelse af ejendom.

Klagepunkter	Klagers opfattelse	Skatteforvaltningens afgørelse	Sekretariatets indstilling	Skatterådets afgørelse
Genvundne afskrivninger og salgsfortjeneste ejendom	160.198 kr. (salgsfortjeneste)	1.217.410 kr.	1.217.410 kr.	1.217.410 kr.
Skattepligtig indkomst	325.544 kr.	1.382.756 kr.	1.382.756 kr.	1.382.756 kr.

Fakta

Appellant har i indkomståret 2020 været begrænset skattepligtig til Grønland, idet han har ejet ejendommen Hus nr. beliggende Vej i By. Han har selv været bosiddende på en anden adresse. Ejendommen er afstået pr. 1. september 2020, hvorefter Appellants skattepligt til Grønland er ophørt.

Ejendommen er en blandet ejendom, som Appellant og hans daværende ægtefælle lod opføre i 2011. Anskaffelsessummen blev i regnskabet anført til kr. 3.517.063, hvoraf kr. 1.057.212 blev henført til erhvervslokaler (101 kvm af i alt 336 kvm).

Appellant har i sin selvangivelse oplyst, at han i forbindelse med skilsmisse overtog ejendommen og han pr. 1. januar 2015 har været ene ejer af ejendommen. Ifølge skødet, sker overdragelsen som led i bodelingen i forbindelse med parternes ægteskabs ophør. Overdragelsen berigtiges ved, at Appellant som enedebitor overtager alle rettigheder og forpligtelser på ejendommens lån, der er anført til kr. 3.331.418 kr. Appellant har i bilag til sin selvangivelse for indkomståret 2015 oplyst:

[Foto udeladt på grund af personfølsomme oplysninger]

I indkomstårene 2016, 2017 og 2018 er der også foretaget skattemæssige afskrivninger med kr. 52.860 pr. år, hvorefter restbeløbet på kr. 40.413 (Skattemæssig saldo) er afskrevet i indkomståret 2019.

Ejendommen har været udlejet og Appellant har for indkomståret 2020 vedlagt følgende resultatopgørelse til sin selvangivelse:

[Foto udeladt på grund af personfølsomme oplysninger]

Appellant har selvangivet resultat af udlejning, men har ikke opgjort og selvangivet fortjeneste ved salg af ejendommen.

Skattestyrelsen har udtaget indkomstansættelsen for 2020 til kontrol for skattepligtigt resultat af afståelse af ejendom.

Ifølge tingbogsoplysninger d. 27. maj 2015 er der anmeldt endeligt skøde fra Person 1 til Appellant. Købesum angivet til 3.331.418. Ifølge skødet er overdragessummen opgjort til ejendommens samlede gæld ved overdragelsen.

Ejendommen er ifølge tingbogsoplysning anmeldt d. 9. september 2020 afstået for kr. 4.100.000 til Person 2.

Skattestyrelsen har opgjort skattepligtig fortjeneste således (citat fra Skattestyrelsens sagsfremstilling):

[Foto udeladt på grund af personfølsomme oplysninger]

Skatteforvaltningens begrundelse

Den skattepligtige indkomst er forhøjet med genvundne afskrivninger og salgfortjeneste på i alt 1.217.410 kr. ved salg af ejendommen Hus nr. By. De er begrænset skattepligtig til Grønland af Deres indtægter / overskud vedrørende ejendommen, jævnfør indkomstskattelovens § 2, stk. 1, nr. 15. Skattepligten omfatter både overskud ved udlejning af ejendommen og fortjeneste ved salg af ejendommen.

Fortjeneste og tab ved salg af afskrivningsberettigede ejendomme medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i henhold til indkomstskattelovens § 34, stk. 1, nr. 2.

De har indtil slutningen af 2014 ejet ejendommen i lige sameje med Deres daværende ægtefælle. Ved skilsmisse i december 2014 har De overtaget ejendommen som ene-ejer pr. 1/1 2015, og har i den forbindelse succederet i skattemæssig an-

skaffelsessum og skattemæssige afskrivninger jævnfør afskrivningsbekendtgørelsens § 6 og punkt 2.5 i afskrivningscirkulæret.

Successionen betyder at ejendommen behandles som om den var erhvervet af Dem på det tidspunkt og til det beløb, hvortil den oprindeligt var erhvervet, og alle afskrivninger anses for foretaget af Dem.

...

Henvisning til retsregler og retspraksis

Skattepligtig indtægt:

Den skattepligtige indkomst omfatter de samlede årsindtægter uden hensyn til, om de består i penge eller formuegoder af pengeværdi, jfr. § 13 stk. 1 i Landstingslov nr. 12 af 2. november 2006 om indkomstskat med senere ændringer.

Indkomst er kun undtaget beskatning, hvis det positivt er nævnt i loven. § 34 i Indkomstskatteloven er en opremsning af undtagelser til beskatning. Fortjeneste eller tab ved afstående af afskrivningsberettigede aktiver er skattepligtig, jfr. § 34 stk. 1 nr. 2, 2. pkt.

§ 34. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst bortses der fra:

...

2) fortjeneste eller tab, der hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele. Dette gælder dog ikke for salg af afskrivningsberettigede aktiver samt ejendele, der er erhvervet i den skattepligtiges næringsvej eller i spekulationsøjemed,

Hjemlen for skattemæssige afskrivninger findes i § 24 i Indkomstskatteloven, som omhandler fradrag i den skattepligtige indkomst.

§ 24. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages: 1) driftsomkostninger, det vil sige de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, herunder skattemæssige afskrivninger. Landsstyret fastsætter regler om skattemæssige afskrivninger og om den skattemæssige behandling af fortjeneste eller tab ved afhændelse med videre af afskrivningsberettigede aktiver,

2) beløb, der er anvendt til vedligeholdelse eller forsikring af de af den skattepligtiges ejendele, hvis udbytte beregnes som indkomst, og 3) renter og løbende provisioner af gæld.

Stk. 2. Gevinster, som bortloddes af pengeinstitutter til indehavere af gevinstkonti efter lov om gevinstopsparing, kan ikke fradrages ved opgørelsen af pengeinstituttets skattepligtige indkomst.

§ 23 i Indkomstskatteloven vedrører opgørelse af afskrivningsbeløb og er ikke relevant for denne sag.

Med hjemmel i § 24 stk. 1, nr. 1 har Naalakkersuisut fastsat regler om afskrivning i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 om skattemæssige afskrivninger med videre.

§ 6 i bekendtgørelsen vedrører succession i anskaffelsessum og afskrivninger mm., når aktiver erhverves fra bo eller ægtefælle.

§ 6. Når aktiver er erhvervet ved arv, ved overtagelse af fællesboet til hensiden i uskiftet bo, ved udlæg uden skiftebehandling til den længstlevende ægtefælle eller ved skifte mellem ægtefæller, behandles aktiverne i henseende til bestemmelserne i denne bekendtgørelse, som om de var erhvervet af arvingen eller den erhvervende ægtefælle på de tidspunkter og til de beløb, hvortil de er erhvervet af afdøde eller ægtefællen, og eventuelle afskrivninger anses for foretaget af erhververen.

§ 21 i bekendtgørelsen vedrører afstående af aktiver, der benyttes til erhvervmæssige og private (ikke afskrivningsberettigede) formål.

§ 21. Hvis et aktiv, som nævnt i § 19 eller § 20 afstås, kan der ikke for afståelsesåret foretages afskrivning. Fortjenesten opgøres som forskellen mellem afståelsessummen, og den uafskrevne del af anskaffelsessummen ved afståelsesårets begyndelse forhøjet med eventuelle forbedringsudgifter i afståelsesåret. Den del af fortjenesten, der følger af, at afståelsessummen overstiger anskaffelsessummen, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for afståelsesåret med en så stor del, som svarer til aktivets største procentmæssige erhvervmæssige benyttelse i et givet indkomstår i

ejerperioden.

Stk. 2. Hvis aktivet afstås for et mindre beløb end den uafskrevne del af anskaffelsessummen, kan tabet fradrages i den skattepligtige indkomst for afståelsesåret. Fradraget sammenlagt med de faktisk foretagne afskrivninger kan dog ikke overstige det beløb, der kunne være afskrevet efter § 19 og § 20.

Stk. 3. Hvis en bygning nedrives før afskrivningen er tilendebragt, kan det uafskrevne beløb nedsat med en eventuel salgssum for materialer med videre fradrages i den skattepligtige indkomst for nedrivningsåret. Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse.

...”

Der er ikke uenighed mellem parterne om størrelsen af de foretagne beregninger i forbindelse med skatteansættelsen.

Forklaringer

Appellant har afgivet forklaring og har herunder forklaret bl.a., at han har boet mange år i Grønland. Han er uddannet tømrer, og i 2011 opførte han en ejendom indeholdende bl.a. flere lejligheder og et erhvervslokale, hvorfra hans ægtefælle kunne drive butik. I 2014 blev de skilt. Han var forinden flyttet fra Grønland.

Det var hans far, der stod for de foretagne skattemæssige afskrivninger vedrørende den pågældende ejendom både før og efter skilsmissen. Han gjorde sig ikke mange tanker om de skattemæssige aspekter af de foretagne afskrivninger i forbindelse med salget af ejendommen, der skete med fortjeneste.

Anbringender

Appellant har til støtte for de principale påstande gjort gældende, at det i grundlovens § 43 indeholdte delegationsforbud er tilsidesat ved de regler, Appellants skatteansættelse er foretaget på grundlag af, og derfor er Skatterådets afgørelse af 12. oktober 2022 ugyldig. Dette har Appellant også under den administrative behandling gjort gældende. For så vidt angår beskatningen af genvundne afskrivninger, herunder afskrivninger foretaget af Appellants tidligere ægtefælle, er afgørelsen herom truffet i medfør af Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 om skattemæssige afskrivninger med videre § 6 og punkt 2.5 i afskrivningscirkulæret.

Afskrivningsbekendtgørelsen har hjemmel i indkomstskattelovens § 24, stk. 1, men det fremgår af grundlovens § 43, at ingen skat kan pålægges, forandres el-

ler ophæves uden ved lov. Det er derfor ikke i overensstemmelse med det fastsatte delegationsforbud i grundlovens § 43, at der i bekendtgørelsesform er udstedt en hel afskrivningslov. Som følge heraf er afskrivningsbekendtgørelsen ugyldig i forhold til Appellant, og han skal ikke beskattes af genvundne afskrivninger.

Der er på skatteområdet måske nok adgang til i loven at undlade visse små detalregler, men det har bestemmelserne i afskrivningsbekendtgørelsen ikke karakter af. Det fremgår ikke af indkomstskatteloven, at genvundne afskrivninger kan beskattes. Heller ikke i lovens § 34. Og det fremgår heller ikke, at der kan ske beskatning af genvundne afskrivninger, som en anden person har nydt godt af i forbindelse med afskrivningerne. Der må stilles strengere krav til hjemlen for en sådan urimelig beskatning.

Beskatning af genvundne afskrivninger kræver lovhjemmel, som ikke foreligger. Naalakkersuisut henviser blot til, at afskrivningsberettigede aktiver er omfattet af beskatning som andre næringsaktiver. Dette siger intet om, at genvundne afskrivninger kan beskattes. Blot at selve avancen på 160.198 kr. kan beskattes.

Henset til indholdet af reglen i indkomstskattelovens § 34 er situationen i forhold til adgangen til beskatning af fortjenesten ved salg af ejendommen måske en anden, men landsretten bør ved sagens afgørelse lægge vægt på, at ansættelsen er foretaget ud fra og begrundet med reglerne om beskatning af genvundne afskrivninger.

Der gælder et krav om forudsigelighed for borgerne i forhold til beskatningsreglerne, og dette er ikke iagttaget. Det bestrides, at der er et særligt behov for at anlægge pragmatiske betragtninger, og at der er et praktisk behov for den fulgte fremgangsmåde. Som følge af det anførte er beskatningen af Appellant grundlovsstridig.

Naalakkersuisut har gjort gældende, at skattemyndighederne har truffet en korrekt afgørelse om at forhøje Appellants skattepligtige indkomst med henholdsvis genvundne afskrivninger og salgfortjeneste. Appellant har ikke påvist noget grundlag for at tilsidesætte denne afgørelse. Appellant har således hverken bevist, at Skatterådets afgørelse af 12. oktober 2020 er ugyldig, eller at der i øvrigt er grundlag for at nedsætte hans skattepligtige indkomst for 2020. Appellant har ikke fremført et eneste argument til støtte for sin subsidiære påstand herom.

Appellant var i 2020 begrænset skattepligtig til Grønland af indtægterne fra udlejning af ejendommen. Skattepligten gælder både indtægt ved udlejning og

fortjeneste ved salg af ejendommen.

Appellant har som sit hovedsynspunkt gjort gældende, at der ikke findes tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre beskatningen i den konkrete sag under henvisning til reglen i grundlovens § 43, 1. led, der foreskriver, at ingen skat må pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov. Det er heller ikke sket i nærværende sag. Der er således i landstingslov nr. 12 af 2. november 2006 om indkomstskat (indkomstskatteloven) §§ 13, 24 og 34 klar og tydelig hjemmel til at beskatte Appellant både af de genvundne afskrivninger og af salgsavancen.

Det er forkert, når Appellant gør gældende, at reguleringen i forhold til ham i det hele skal ske ved lov. Grundloven stiller i forhold til borgeren ikke krav om en særlig reguleringsform, jf. Grundloven med kommentarer § 43, afsnit 3 (Christensen, J. P., Jensen, J.A., & Jensen, M.H., 2025) Beskyttelsesobjektet for grundlovens § 43 er Folketinget selv).

I nærværende sag er omfanget af den skattepligtige indkomst hjemlet i indkomstskattelovens § 13, stk. 1. Herefter følger det af indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages driftsomkostninger, det vil sige de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, herunder skattemæssige afskrivninger. Indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, fastlægger således, at der er afskrivningsret. Bestemmelsen hjemler desuden, at Landsstyret fastsætter regler om skattemæssige afskrivninger, og om den skattemæssige behandling af fortjeneste eller tab af afskrivningsberettigede aktiver.

Beskatning af gevinst og tab af afskrivningsberettigede aktiver er også reguleret i indkomstskattelovens § 34, der foreskriver hvilken indkomst, der kan ses bort fra ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Af indkomstskattelovens § 34, stk. 1, nr. 2, fremgår, at ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst bortses der fra fortjeneste eller tab, der hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele. Dette gælder dog ikke for salg af afskrivningsberettigede aktiver samt ejendele, der er erhvervet i den skattepligtiges næringsvej eller i spekulationsøjemed. Der kan således ikke bortses fra fortjeneste eller tab af afskrivningsberettigede aktiver, og det er direkte hjemlet, at fortjeneste og tab ved salg af afskrivningsberettigede aktiver medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Selvstyret har med hjemmel i indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, udstedt bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 "Hjemmestyrets bekendtgørelse om skattemæssige afskrivninger med videre" (afskrivningsbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler om skattemæssige afskrivninger og om den skattemæssige behandling af fortjeneste og tab ved afhændelse mv. af

afskrivningsberettigede aktiver. Konkret følger det af bekendtgørelsens § 6, at den ægtefælle, der i en skilsmisse overtager et aktiv, hvorpå der er afskrevet, succederer i denne afskrivning. Bekendtgørelsens § 20 vedrører bygninger og installationer, der både benyttes til erhvervsmæssige og private formål, og af bekendtgørelsens § 21, stk. 1, fremgår, at fortjenesten ved salget af ejendommen opgøres som forskellen mellem salgsprisen (afståelsessummen) og den uafskrevne del af anskaffelsessummen for ejendommen (dvs. den nedskrevne værdi). Den del af fortjenesten, der følger af at salgsprisen overstiger anskaffelsessummen, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst med en forholdsmæssig andel svarende til ejendommens største afskrivningsberettigede anvendelse i ejerperioden. Dette er præcis det, skattemyndighederne har gjort i nærværende sag.

Fremgangsmåden, hvorefter den nærmere specifikke regulering af afskrivningerne sker i bekendtgørelsesform, er helt i overensstemmelse med grundlovens § 43. Dette ses også af bl.a. UfR 2001.649 H og UfR 2007.788 H.

Om fortolkningen af delegationsforbuddet i grundlovens § 43, 1. led, er synspunktet desuden i nyere statsretlig litteratur, at der er et særligt behov for at anlægge pragmatiske betragtninger, jf. ”Skatteretten, Grundloven og Højesteret” af Højesteretsdommer, dr.jur. Jens Peter Christensen, s. 67 i ”Festskrift til Jan Pedersen”, og Peter Germer i ”Statsforfatningsret”, 5. udgave 2012, s. 109.

Det er helt naturligt, at der anvendes bekendtgørelser til at udfolde lovteksten. Og bekendtgørelsernes indhold er bindende. Således er det også helt naturligt, at afskrivningsbekendtgørelsen indeholder den nærmere regulering af behandlingen af skattemæssige afskrivninger.

Det er således ikke i strid med grundloven, at Appellant er blevet beskattet af de genvundne afskrivninger og salgssavance i forbindelse med salget af ejendommen.

Appellants anden sideordnede principale påstand skal afvises, da den, således som den er formuleret, ikke er egnet til at indgå i en domskonklusion. Påstanden er rettelig udtryk for et anbringende til støtte for Appellants anden principale påstand om, at Skatterådets afgørelse af 12. oktober 2022 er ugyldig. I øvrigt fremgår det af landstingslov om forvaltning af skatter § 74, stk. 1, at grundlaget for en domstolsprøvelse er en afgørelse, idet henvisningen i bestemmelsen til lovens § 2 medfører, at der skal være tale om forhold, hvorom Skatterådet afgør klager. Bestemmelsen hjemler altså prøvelse af en konkret afgørelse. Bestemmelsen giver ikke hjemmel til en mere generel domstolsprøvelse af spørgsmål eller temaer, der ikke forud for domstolsbehandlingen er prøvet i det administrative system, og som der ikke er truffet en konkret afgørelse om.

Både Skattestyrelsens og Skatterådets afgørelser vedrører forhøjelsen af Appellants skattepligtige indkomst for indkomståret 2020, som følge af Appellants manglende opgørelse af skattepligtig fortjeneste ved salget af ejendommen, og det er alene dette spørgsmål, der kan prøves af domstolene.

At spørgsmål, der ikke er prøvet i den administrative sagsbehandling – og at påstande, der er helt generelt formulerede – skal afvises, ses af tilsvarende eksempler fra dansk retspraksis vedrørende bl.a. skatteforvaltningslovens § 48, jf. U.2007.1312/2.H, U.2000.669.H og U.2024.3276.H

Landsrettens begrundelse og resultat

Ved Skatterådets afgørelse om ansættelsen af Appellants skattepligtige indkomst for indkomståret 2020 er Appellant fundet skattepligtig dels af genvundne afskrivninger, dels af en salgsfortjeneste ved afståelsen af en ejendom benyttet både erhvervmæssigt og privat, som han siden 2015 var ene-ejer af, og som han solgte i 2020. Afgørelsen er truffet i medfør af landstingslov nr. 12 af 2. november 2006 med senere ændringer om indkomstskat §§ 13, 24 og 34 (indkomstskatteloven) og Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 30 af 1. december 2006 om skattemæssige afskrivninger med videre (afskrivningsbekendtgørelsen).

Efter grundlovens § 43 kan ingen skat pålægges uden ved lov. Bestemmelsen må forstås således, at de grundlæggende regler om beskatning skal træffes af den lovgivende magt.

Efter indkomstskattelovens § 13, stk. 1, omfatter den skattepligtige indkomst den skattepligtiges samlede årsindtægter.

Indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, fastlægger, at der i visse situationer er afskrivningsret, idet det er bestemt, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages driftsomkostninger, det vil sige de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, herunder skattemæssige afskrivninger. Det følger samtidig af indkomstskattelovens § 34, nr. 2, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke bortses fra fortjeneste ved salg af afskrivningsberettigede aktiver.

Det fremgår således direkte af indkomstskattelovens § 13 sammenholdt med lovens § 34, nr. 2, at den del af salgsfortjenesten, der knytter sig til den afskrivningsberettigede del af ejendommen, er skattepligtig.

Det er i indkomstskattelovens § 24 stk. 1, nr. 1, yderligere bestemt, at landsstyret fastsætter regler om skattemæssige afskrivninger og om den skattemæssige behandling af fortjeneste eller tab ved afhændelse med videre af afskrivnings-

berettigede aktiver. Det er således forudsat i loven, at der skal foretages en fornyet skattemæssig behandling, når et aktiv, der er afskrevet på, afhændes. Disse regler findes i afskrivningsbekendtgørelsen, der i § 6 bl.a. foreskriver, at en ægtefælle, der ved skilsmisse overtager et aktiv, hvorpå der er afskrevet, succederer i denne afskrivning. I §§ 20 og 21 er der fastsat nærmere regler vedrørende afskrivning på aktiver, der både benyttes erhvervsmæssigt og til private formål. I forhold til Appellant indebærer reglerne, at det fradrag i indkomsten på 1.057.212 kr., der er opnået i forbindelse med tidligere afskrivninger, nu beskattes som genvundne afskrivninger, idet ejendommen er solgt til en højere pris end den skattemæssigt nedskrevne værdi.

Med de anførte regler i indkomstskatteloven og afskrivningsbekendtgørelsen har Appellants retstilling i forhold til behandlingen af de foretagne skattemæssige afskrivninger vedrørende den af ham ejede ejendom været forudbestemt og kendt.

Ved vurderingen af, om bemyndigelsesbestemmelsen i indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, og udmøntningen heraf må anses for at være i strid med det delegationsforbud, der følger af grundlovens § 43, må lovgivningspraksis i Grønland indgå. Der har været behov for mere detaljeret at fastsætte regler om den skattemæssige behandling af fortjeneste eller tab ved afhændelse med videre af afskrivningsberettigede aktiver, og landsretten finder det ikke betænkeligt, at de nærmere regler herom ikke er detaljeret fastsat i indkomstskatteloven. Herefter, finder landsretten, at bemyndigelsesbestemmelsen i indkomstskattelovens § 24, stk. 1, nr. 1, og de regler i afskrivningsbekendtgørelsen, som har haft betydning ved Appellants skatteansættelse, ikke kan anses for stridende mod det delegationsforbud, der følger af grundlovens § 43.

Som følge af det anførte tages den første af Appellants principale påstande ikke til følge.

Vedrørende Appellants anden principale påstand, der støttes på, at afskrivningsbekendtgørelsen er i strid med delegationsforbuddet i grundlovens § 43, må påstanden rettelig anses som et anbringende til støtte for den første principale påstand. Herefter, og da landsretten i forhold til den første principale påstand har forholdt sig til dette anbringende, afviser landsretten påstanden.

For så vidt angår Appellants subsidiære påstand, har Appellant ikke haft særskilte anbringender til støtte herfor. Herefter, og da der har været enighed mellem parterne om opgørelsen af de genvundne afskrivninger og salgsvancen, er der ikke grundlag for at tage påstanden til følge.

Efter sagens udfald skal Appellant i sagsomkostninger betale 50.000 kr. til

Naalakkersuisut. Beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens karakter og omfang.

THI KENDES FOR RET:

Naalakkersuisut frifindes for Appellants første principale påstand og den subsidiære påstand.

Appellants anden principale påstand afvises.

I sagsomkostninger skal Appellant inden 4 uger betale 50.000 kr. til Naalakkersuisut. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 09-09-2025 kl. 10:07

Modtagere: Advokat (H) Sune Riisgaard, (H) Julian Rosencrone von Benzo

Publiceret til portalen d. 11-09-2025 kl. 11:33

Modtagere: Advokat (H) Sune Riisgaard, Advokat (H) Julian Rosencrone von Benzon